

Když šel Matěj večer spát, jeho pokojíček byl k nepoznání. Ještě neuklidil hračky, s kterými si hrál ve čtvrtek, a na zemi byly poházené další. A dokonce tam nechal i knížky. Ale Matějovi to bylo jedno. Na uklízení neměl náladu. Maminka má dnes návštěvu, tak pokojíček kontrolovat nebude. A tatínek se vrátí později. To už bude Matěj spát. A tak se Matěj uložil ke spánku.

„Matěji,“ ozvalo se.

Matěj otevřel oči. Pomyslel si, že se mu to zdálo, a tak oči zase zavřel.

„Matěji,“ ozvalo se znovu a hlasitěji.

Matěj se posadil na posteli a koukal se kolem sebe. Ale nic neviděl. Tak si zase lehl a zavřel oči.

„Matěji, ještě nemůžeš jít spát.“

Matěj se znovu posadil na postel a opět se podíval kolem sebe. Teď už si byl jistý, že se mu to nezdá. Ale kdo to tady mluví? To není hlas maminky. Ani tatínka. Koukne ke dveřím. Nikoho nevidí. Podívá